

Na een halve eeuw sluit de galerie van Henk Italiaander 'Het inkopen van objecten vind ik, tot aan de dag van vandaag, het leukste onderdeel van de handel'

De onverbiddelijke tijd leidt altijd naar het eind. Na een halve eeuw nadert ook voor Henk Italiaander (80) het moment waarop hij zijn galerie aan de Prinsengracht gaat sluiten.

Hoe ervaar je de sluiting van de 'zaak' na zo'n vijftig jaar?

'Ik beschouw het als een treurig moment. Een beetje als afscheid van het leven. In de loop van je bestaan moet je nou eenmaal inleveren. Je tijd is gelimiteerd. Ik heb geprobeerd de tijdsspanne zoveel mogelijk te rekken. Maar de rek is eruit. Zou ik eerst half volgend jaar stoppen nu sluit ik definitief eind van dit jaar. Maar het is niet dramatisch, ik zal straks meer gaan schilderen, wat vaker werken in de tuin en ik heb dan meer tijd om wat mantelzorg te verrichten.'

De naam Italiaander moet haast wel een toponiem zijn?

'Ja, de familie is ooit vanuit Italië naar Nederland gekomen. Ikzelf ben overigens in Strassfurt in Duitsland geboren en met mijn ouders in 1946 naar Rotterdam verhuisd. Ik was toen negen jaar. Ik heb geen makkelijke jeugd gehad door de oorlogsom-

standigheden in Hamburg, waar ik ook gewoond heb en als alleen maar Duitssprekend jongetje in het naoorlogse Rotterdam. Maar ondanks die miserabele tijd heb ik wel een gedegen opvoeding gehad. Het heeft me onder meer geleerd vroeg zelf verantwoordelijkheid te nemen.'

Wat is de link met de handel in tribale kunst?

'Voor zover het mogelijk was, maakte kunst deel uit van mijn opvoeding. Ik wilde kunstenaar worden, ben zelf gaan schilderen, maar al snel werd duidelijk dat ik niet goed genoeg was. Eind jaren zestig werkte ik bij een bedrijf dat textiel importeerde en tóch wilde ik iets met kunst gaan doen. Ik kwam in Amsterdam in contact met primitieve kunst, zo heette dat toen. Dat was betaalbaar. Mijn eerste aankoop – ik weet het nog goed, al is het bijna een halve eeuw geleden – was een stuk van de Asmat in Nieuw-Guinea. Al snel was ik verslaafd aan deze wereldkunst, zoals het nu genoemd wordt. In 1969 opende ik mijn eigen winkeltje in kunst uit Afrika en Azië aan de Herengracht. Ik had geen cent te makke en heb de muren zelf behangen met jute. Mijn trots was groot.'

Aardewerk pot van de Pueblo, Mexico.

Boven: Luba-krukje;
Onder: beeld uit het Sentani-gebied, provincie Papua, Indonesië.

Hoe kwam je aan de kennis over je 'handel'?

'De kennis groeit vanzelf als je geïnteresseerd bent. Ook kwam ik in contact met Henk Kouw. Samen met zijn vrouw Greet dreef hij een gerenommeerde kunsthandel in de Langebrugsteeg in Amsterdam, waar tevens niet-westerse kunst werd verkocht. Daarnaast ben ik culturele antropologie gaan studeren. Niet om de titel maar om de kennis.

Reizen naar Afrika zorgden voor meer inzicht en brachten de broodnodige ervaring.'

Hoe zijn de zaken in die vijftig jaar gegaan?

'Goed. Al in 1972 opende ik mijn tweede zaak aan de Herengracht 308 en later nog een in de Leidsestraat. Daarnaast heb ik in de jaren zeventig een aantal jaren een galerie in New York bestierd. Galerie D'Eendt toen gevestigd aan de Spuistraat in Amsterdam werd, net als Van Lier, een goede klant. Dertig jaar geleden heb ik alle zaken gesloten en ben in deze grote ruimte aan de Prinsengracht 526 verdergegaan.'

Je hebt niet alleen zaken gedaan in Afrika, toch?

'Nee, rond mijn zestigste heb ik de Stichting Mali opgericht. Aan die stichting ben ik begonnen nadat ik vaak Afrikanen incidenteel financieel hielp; ik wilde dat in iets structureels omzetten. Ik kon 20 jaar geleden mijn financiële situatie overzien en wist dat ik mij hoge kosten zou kunnen veroorloven. Ik vond medestanders om een gedreven stichtingsbestuur te vormen en het resultaat na 20 jaar

maakt mij nog steeds blij: 34 scholen, 33 medische centra, graanbanken, drinkwaterputten, etc, etc.

Nadat ik 15 jaar geleden al voor mijn werk in Mali door Koningin Beatrix werd onderscheiden, werd ik op 2 juli 2018 in Parijs ook door de Malinese regering geridderd.'

Wat vind je het interessantste aan de handel in buiten-Europese kunst?

'Het inkopen van objecten vind ik tot aan de dag van vandaag het leukste onderdeel van de handel. In de beginjaren ben ik vaak op reis gegaan om zelf in te kopen. Ik ben vooral in West-Afrika geweest. Mali heb ik zo'n 70 keer bezocht. Congo heb ik nooit aangedurfd, de corruptie tiert er welig.

Vijftig jaar geleden kon ik nog wel iets bijzonders vinden en kwam dan bijvoorbeeld met bronzen beeldjes van de Dogon thuis. Daarvan had toen nog niemand vernomen en dus werden die beelden in eerste instantie met de nodige scepsis ontvangen.

Nu is het veel moeilijker om iets goeds te ontdekken. In Afrika is niets meer te vinden. De beste stukken zijn trouwens al in de eerste helft van de twintigste eeuw naar Europa en de Verenigde Staten gegaan.

De laatste 25 jaar handel ik in kunst uit oude collecties, of erfenissen waarvan ik door tips op de hoogte ben gebracht. Maar ik koop nog steeds met veel plezier in terwijl ik toch binnen afzienbare tijd ga sluiten.'

Je zei het al, je zal het sluiten van de galerie als een treurig moment in je leven ervaren.

'Maar ik zei ook dat ik dan meer tijd zou krijgen voor andere dingen: schilderen, tuinieren en mantelzorgen.

Ik verzamel naast beelden uit Afrika en Azië ook moderne kunst. Mijn collectie is heel eclectisch. Ook daar kan ik dan meer aandacht aan schenken.

Zo lang het kan, zal ik blijven reizen, maar in een jeep of achterop een vrachtauto door Mali trekken, dat is er niet meer bij.

